

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 60.

Tredie Session.

24de Møde.

Løverdagen den 15de November.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Det har nemlig, saaledes som jeg har forstaaet den førstnævnte ærede Rigsdagsmand, ikke været hans Mening, at denne Understøttelse kun skulde bevilges for eet Aar og nægtes det næste; men jeg har forstaaet ham saaledes, at det var hans Mening, at den ved hvert Aars Finantslov skulde komme under Overveetelse som en overordentlig Foranstaltning, ifølge hvilken der gaves Ministeriet Bemyndigelse til at hjælpe paa Trangen. Derved vilde man da i højere Grad, end nu er Tilfældet, see sig istand til at hjælpe de virkelig Trængende, og den vilde ikke i den Grad uden Forskiel komme Alle tilgode, som jeg troer Tilfældet vil blive, naar det nu foreliggende Forslag erholder Lovskraft.

Lothe: Foraaavidt som jeg har maattet opfatte Forslagsstillereis sidste Øtring, saaledes som om han nærede Tvivl om, hvorvidt jeg deelte hans Anskuelse om, at endeel af disse Personer kunde være virkelig trængende, saa maa jeg nægte hans Berettigelse dertil; thi jeg udtalte netop, at jeg troede, at endeel af dem vare saa trængende, at ikke engang den Understøttelse, han har opgivet, vilde være tilstrækkelig til at afhjælpe deres Trang, og det fremgik netop af de facitste Dplysninger, som den ærede Finantsminister meddeelte, at maastee den største Deel af dem, der ere meest trængende, efter de Regler, ifølge hvilke Understøttelsen bevilges i Genhold til Loven af 11te Marts d. A. eller med det Tillæg, som nu er foreslaaet af den ærede Forslagsstiller, hvis det bliver antaget, vilde komme i den Klasse, der kun vilde faae 150 Rbd., og naar

dette aarlige Beløb bevilges en talrig Familie med mange usørgede Børn, sees det klart, at der endnu vil blive en meget stor Trang tilbage. Jeg er derfor netop gaaet ind paa at foreslaae en Fremgangsmaade, hvorved man vil blive sat istand til, paa en mere fyldestgørende Maade at afhjælpe Trangen paa de Steder, hvor den virkelig er tilstede, medens jeg ogsaa har gjort opmærksom paa, at der muligens kunde være Noget, for hvem der virkelig ikke var nogen Trang tilstede, skjøndt de stode i den laveste Klasse paa 100 Rbd., paa Grund af, at de havde været istand til, ved Siden deraf at faae et eller andet passende Erhverv. Foraaavidt den ærede Rigsdagsmand ogsaa syntes at antyde, at det var en mindre fast Maade, hvorpaa de vilde have denne Understøttelse, hvis den, som jeg har foreslaaet, kom til at tilflyde dem igjennem Finantsloven, end dersom man gif ind paa hans Forslag, saa troer jeg ogsaa, at dette er uberettiget; thi det One er fuldkomment lige saa lovligt som det Andet; paa begge Maader fastsættes det i en Lov, som gives under de anordnede Former, og Understøttelsen er ogsaa ligesaa fast, fordi det staaer i Finantsministerens Magt at bevilge den til et vist Beløb; han er kun indskrænket til et vist Maximum, men han er ikke indskrænket med Hensyn til denne Understøttelses Minimum. Det er isørigt Noget, som forekommer mig at maatte være tvivlsomt, om ikke Finantsministeren, naar han havde tilstaaet en aarlig Understøttelse, i Genhold til Loven af 11te Marts 1851, endogsaa kunde være berettiget til senere at nedsette denne Understøttelse i Genhold til den samme Lov. Der er derhos jo ingen Tvivl om, at naar Thinget engang i Finantsloven har vedtaget et Princip som det, jeg nu har foreslaaet, nemlig at bevilge et Tillæg til Understøttelseskasen,